

Aladdin és a király leánya

Ahogy teltek az évek, Aladdin egyre szebb, elegánsabb ifjúvá cseperedett.

Történt egyszer, hogy egy nap, mikor épp a vásárba indult, a kikiáltó hangjára lett figyelmes:

– Halljátok a király parancsát! Minden üzlet, bazár és lakóház ajtaját zárjátok be! Térjete be házaitekba, mert itt fog elhaladni Badar al-Budur, a király leánya. Aki a királyi parancsot megszegi, halálunk halálával lakol!

Arrafelé az volt a szokás, hogy a nők csak elkendőzött arccal léphettek ki az utcára, hogy orcájukat senki ember fia meg ne láthassa. Képzeltetik hát: ha maga a hercegisasszony, a király leánya ment végig az úton, még messziről sem volt szabad rátekinteni.

Az ám! De Aladdint, amint a kikiáltó szavait meghallotta, ellenállhatatlan kíváncsiság kerítette

hatalmába. Látni szerette volna a leányt!

Ezért aztán csalafintasághoz folyamodott:

keresett magának egy rejtekhelyet, s ott várakozott.

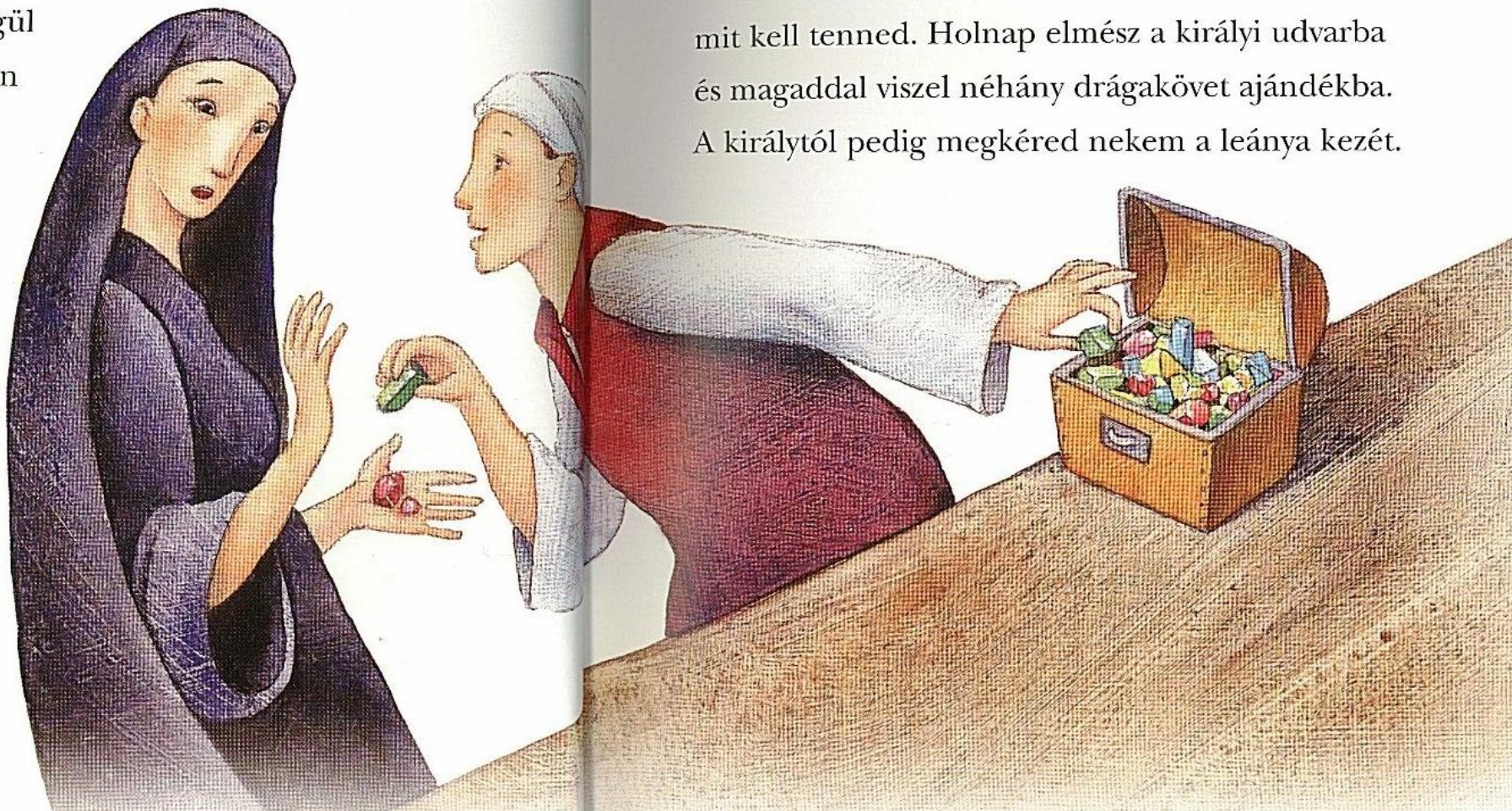
Alighogy Aladdin elhelyezkedett a rejtekhelyén, már meg is pillantotta a királyi menetet. Mikor aztán

a királylány a díszkísérete körében elhaladt mellette, egy pillanatra fellibbentette a fátylat az arcáról. Aladdin azon nyomban beleszeretett a király leányába: soha életében nem látott még ehhez fogható, ragyogóan szép orcát! Mikor hazament, egy szava sem volt, csak úgy ült az asztal mellett, szinte meg sem hallotta, hogy az anyja kérdezzeti:

– Hát téged mi lelt, drága fiacskám? Mitől vagy ilyen nagyon felzaklatva?

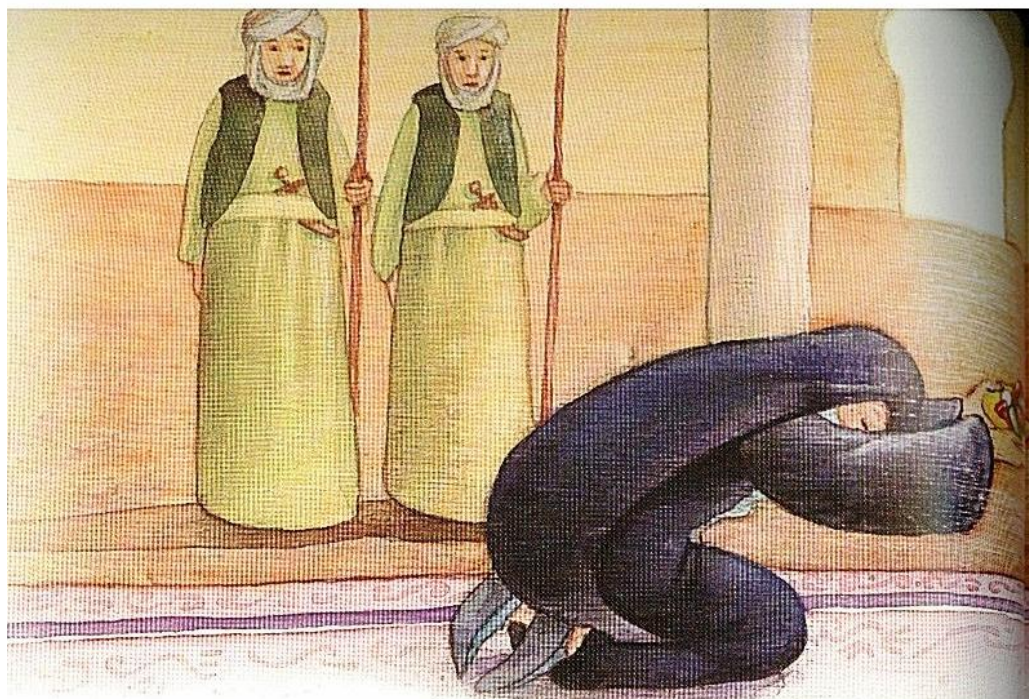
Aladdinnak végül aztán nagy nehezen szólásra nyílt a szája: elmesélte az édesanyjának, hogy meglátta a király leányát, s hogy azon nyomban bele is szeretett.

– El akarom venni feleségül! – jelentette ki.

– Édes fiam, neked elment az eszed! – kiáltott fel az anyja. – Hát azt hiszed, hogy a király majd épp egy szegény szabómester fiához adja a leányát?

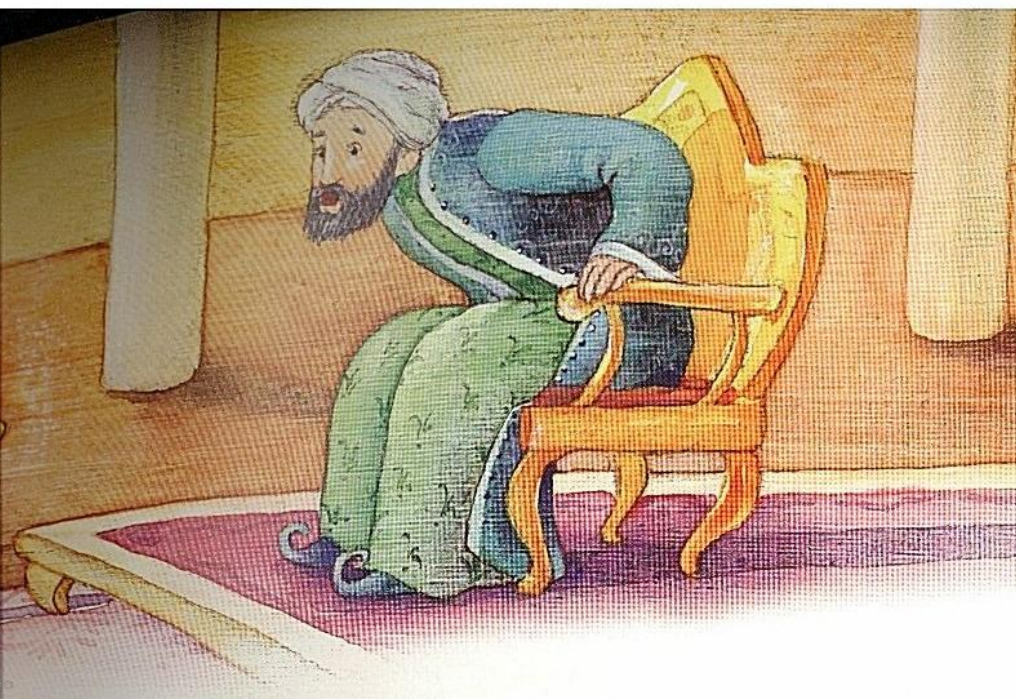
– Anyám! Bizony igaz, hogy az apám szegény szabómester volt, csak hogy én már nem vagyok szegény! – felelte Aladdin. – Hát már elfelejtetted, hogy amit csillogó üveggyöngynek hittünk, mind csupa drágakő? Meglátod majd, hogy a drágakőpiacon a mi legkisebb kövünk is többet ér bármelyik másiknál! Megmondom, mit kell tenned. Holnap elmész a királyi udvarba és magaddal viszel néhány drágakövet ajándékba. A királytól pedig megkéred nekem a leánya kezét.

Az asszony rettenetesen megijedt, hogy az ő fia mit vett a fejébe. Hogy ő a király színe elé járuljon! Ám Aladdin hajthatatlan volt.

Az anya másnap reggel elment az udvarba, s meghallgatást kért: a fia kérése szerint a király színe elé akart járulni. Egy kendővel letakart tálat tartott a kezében, abban a tálban pedig szebbnél szebb drágakövek lapultak.

Minden gond és baj nélkül be is jutott a palotába, de mert nem volt tapasztalata, mindenki megelőzte őt, végül aztán a meghallgatások véget értek, s ő anélkül jött el, hogy bárkivel is beszélhetett volna.

Fogta magát, s másnap is szerencsét próbált, ám akkor sem sikerült bejutnia a király elé. Így ment ez napokon át, egyre próbálkozott, de folyvást dolgvégezetlenül tért haza, mígnem egy nap a király felfigyelt az asszonyra. Kérdezi akkor a nagyvezírtől:

- Már legalább hétszer-nyolcszor láttam a meghallgatáson ezt az öregasszonyt! Ki ez és mit akar?
- Nem tudom, felség – felelte a nagyvezír.
- Jól van. Akkor hát hívd ide!

A nagyvezír nyomban teljesítette a király kérését: a trón elé vezette Aladdin édesanyját.

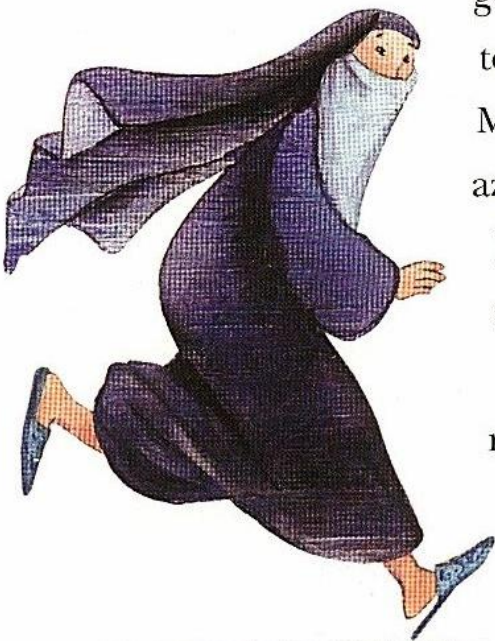
– Sok-sok napja már, hogy minduntalan látlak a meghallgatáson. Mit kívánsz?

– Felséges királyom! A fiam, Aladdin szerelmes lett a leányodba, s engem azért küldött a színed elé, hogy megkérjem neki a leányod kezét. Ezzel az ajándékkal kedveskedik neked – mondta az anya, azzal levette a tálról a kendőt, s felfedte a király előtt a ragyogó drágaköveket.

Hát azok a drágakövek oly vakítóan ragyogtak, hogy egyszeriben az egész trónterem megtelt fény-nyel. A király valósággal belesédült a látványba.

– Még soha életemben nem láttam ilyen ragyogóan szép drágaköveket! – kiáltott fel e gyönyörűség láttán. – Mit gondolsz, nagyvezír, vajon az az ember, aki ilyet küld nekem ajándékba, megérdemli a leányom kezét?

A nagyvezír belesápadt a király szavaiba. Volt ugyanis egy fia, s annak a király már rég nekiígerte a leánya, Badar

al-Budur kezét. Térdre hullott hát a vezír a király előtt, s elfúló hangon emlékeztette őt az ígéretére. Végül e szavakkal fejezte be könyörgését:

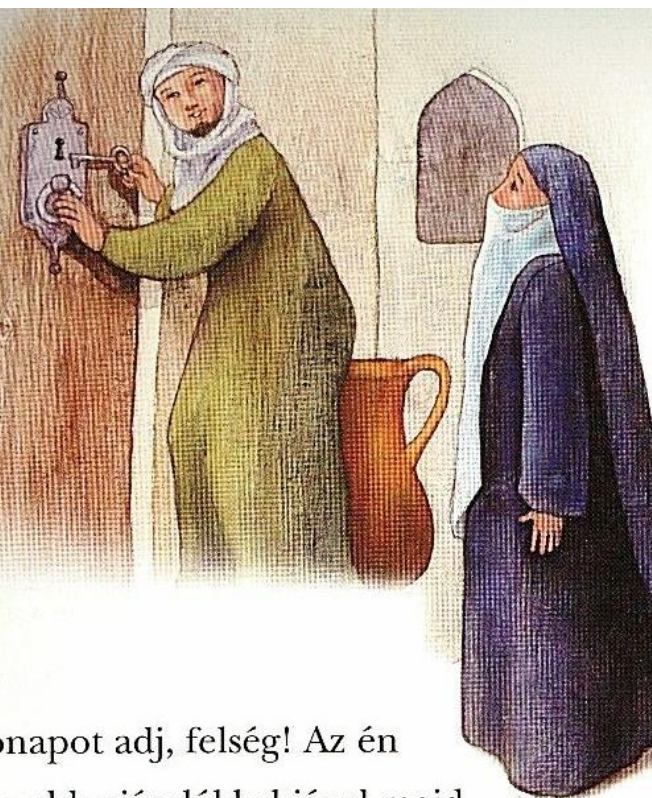
– Csak három hónapot adj, felség! Az én fiam ennél sokkalta szebb ajándékkal járul majd elébed.

A király ráállt a dologra, s ekképpen szólt az aszszonyhoz:

– Menj haza, s mondd meg a fiadnak, hogy szavamot adom: három hónap múlva az övé lesz a leányom.

Aladdin anyja alig hitt a fülének. Amint hazaért, elmondta a fiának, mit ígért a király.

– Három hónap nagyon hosszú idő, de azért mégis örülhetek! – kiáltotta Aladdin, s várt türelemmel.

Mikor vagy két hónap eltelt, Aladdin anyja egy nap elment a vásárba, hát látja ám, hogy minden üzlet zárva, s az egész város ünnepi díszbe öltözött. Fogta magát, s megkérdezte egy olajárustól, aki épp készült az üzletét bezárni, hogy mi történt.

– Hát te nem is tudod? – felelt meglepetten az árus. – Ma este lesz Badar al-Budurnak meg a nagyvezír fiának az esküvője.

A szegény asszony egészen hazáig futott e hír hallatán.

Mikor Aladdin megtudta, hogy a király nem tartotta be a szavát, igen megmérgesedett: úgy érezte, porig alázták. Ám akkor eszébe jutott a csodás varázserejű lámpás. Bement hát a szobába, elővette a lámpást a titkos rejtekhelyéről, s megtörölgette az oldalát. Azon nyomban előtte termett a szellem.

– Parancsolj velem! Én ennek a lámpásnak a gazdáját szolgálom.

– Megkértem a király leányának a kezét, s a király nekem is ígérte a lányt – mondta Aladdin –, ám most meggondolta magát, s úgy döntött, a nagyvezír fiához adja őt. Minden erőmmel azon vagyok, hogy ezt a házasságot megakadályozzam. Azt kívánom, hogy ma este rabold el a házasulandókat, s hozd ide őket hozzám!

– Ahogy parancsolod! – felelte a szellem, s már ott sem volt.

Este, mikor a vacsorát elköltötték, látja Aladdin, hogy érkezik a szellem a párral. A nagyvezír fia és Badar al-Budur rettentően meg volt rémülve, hogy a szellem így elragadta és Aladdinhoz repítette őket: az egyik percben még szép világos szobájukban ültek, ám egy szempillantás alatt valami komor, sötét helyiségben találták magukat.

Aladdin a nagyvezír fiára mutatott:

– Vidd ezt az embert, s zárd az árnyékszékre! – parancsolta a szellemnek. – Hajnaltájt aztán gyere el megint, s vidd őket vissza az otthonukba.

– Ahogy parancsolod! – felelte a szellem, s már ott sem volt, s magával vitte a nagyvezír fiát is.

Akkor Aladdin Badar al-Budurhoz fordult, s elmondta neki, mi történt. Igyekezett megnyugtatni őt, ám a királylány igen zaklatott volt: egész éjjel egy szemhunyás nem sok, annyit sem bírt aludni szegény. Mikor pedig másnap reggel ismét a saját otthonában találta magát, nemhogy megnyugodott volna, csak még jobban összezavarodott. Egész áldott nap szótlanul ült a szobájában, senkit sem akart látni. Csak késő délután adott engedélyt a szobalányainak, hogy bejöjjenek hozzá, s esküvői ruhájába felöltöztessék.

Nem volt bátorsága hozzá, hogy király atyjának elmondja, mi történt az éjjel. Attól félt, hogy nem hisz majd neki, s bolondnak nézi. A nagyvezír fiát is megrendítette az eset, s ugyanebből az okból ő sem szólt egy szót sem a dologról senkinek.

Az esküvői vacsora során aztán az ifjú pár lassan megnyugodott, s kisvártatva már majdhogynem önfeledten szórakozott. Egyikük sem gondolta, hogy Aladdin eközben megdörzsöli a lámpást, s azt parancsolja a szellemnek, hogy megint rabolja el őket.

– Parancsodra! – felelte Aladdinnak a szellem, azzal eltűnt, s egy pillanat nem sok, már vissza is ért az ifjú párral.

A nagyvezír fia rettenetesen meg volt rémülve, úgy reszketett, mint a nyárfalevél, s így töltötte el a második éjszakáját az árnyékszéken. Eközben Badar al-Budur Aladdinnal volt, s a fiú kedves szavakkal nyugtatgatta őt.

Másnap reggel a szellem visszavitte az ifjú párt a királyi palotába, ám ez alkalommal mindketten elmondták az atyjuknak, mi történt. Annyira rettegtek, hogy a házasság semmissé nyilvánítását kérték a szüleiktől; a király meg a nagyvezír pedig, mit volt mit tenni, elfogadta a fiatalok döntését.

Aladdin akkor szép nyugodtan kívárta, hogy a három hónap kiteljen, s napra pontosan elküldte az anyját a királyhoz. Megüzente neki: az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.

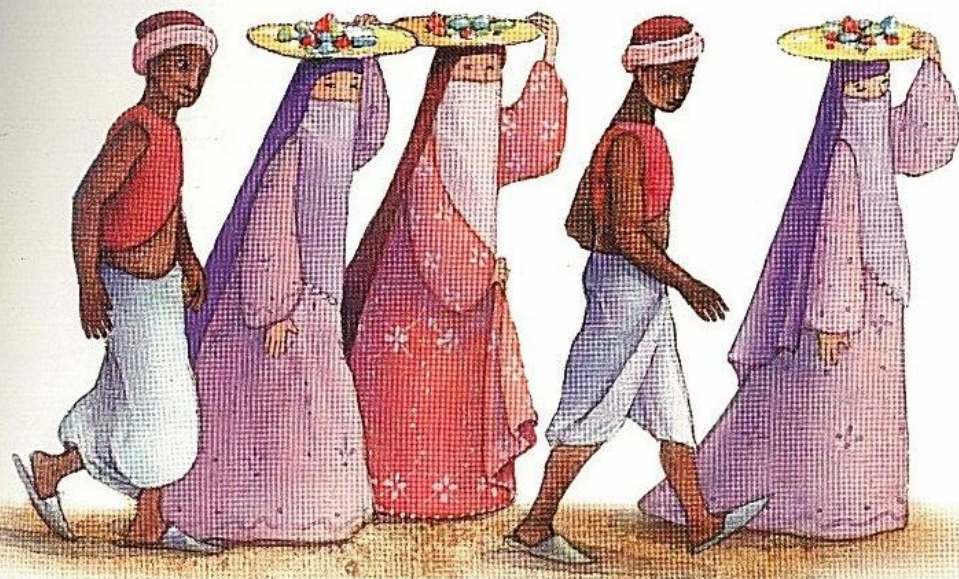
– Te mit tennél a helyemben? – fordult a király a nagyvezírhez. – Való igaz, hogy szavamat adtam, ám ez az asszony meg a fia szegény emberek...

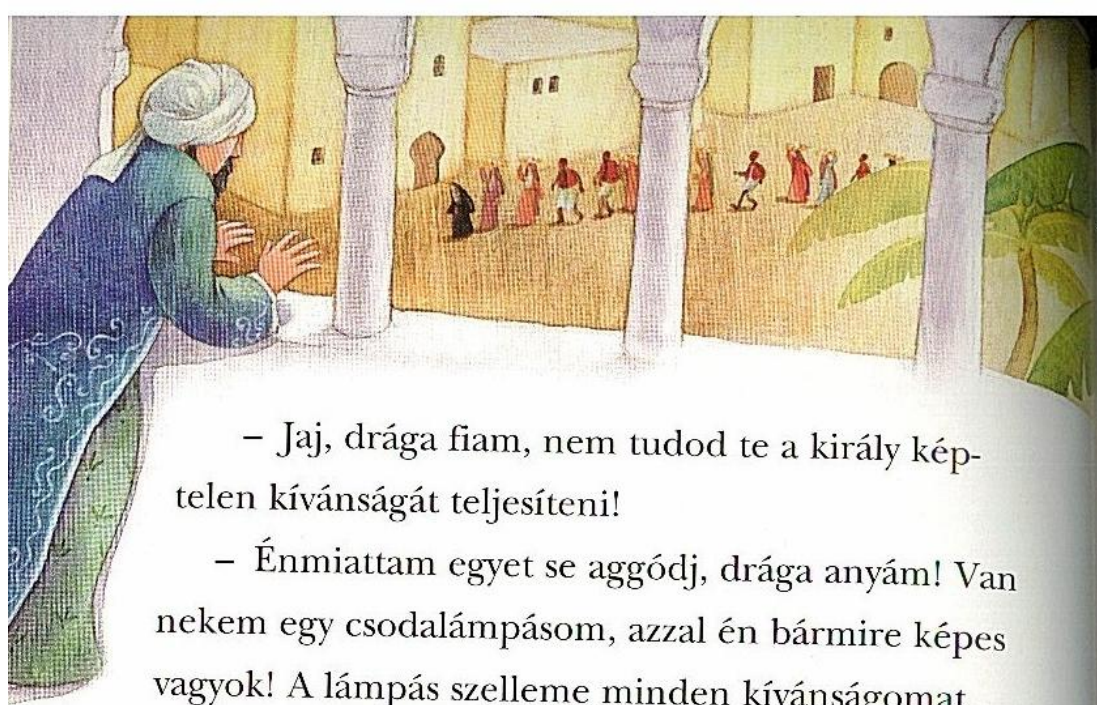
– Uram, királyom, annyi bizonyos, hogy Aladdin nem méltó a leányod kezére. Tedd, amit mondok, s megszabadulsz tőle, de a szavadat is tarthatod. Kérj Aladdintól a leányodhoz illő ajándékot! Úgysem lesz képes ilyesmit hozni – súgta ravaszul a nagyvezír. – Parancsold meg, hogy negyven szolga és negyven szolgálólány negyven drágakövekkel teli aranytállal vonuljon eléd.

Megörült a király ennek a ravasz ötletnek, s e szavakkal fordult az asszonyhoz:

– Ígérem, a fiadé lesz a leányom keze, ha megadja nekem ezt az ajándékot!

Az asszony hazament, s töviről hegyire elmesélt Aladdinnak mindent.

– Jaj, drága fiam, nem tudod te a király képtelen kívánságát teljesíteni!

– Énmiattam egyet se aggódj, drága anyám! Van nekem egy csodalámpásom, azzal én bármire képes vagyok! A lámpás szelleme minden kívánságomat teljesíti, amit csak kiejtek a számon! – felelte erre Aladdin.

Bement a szobájába, s jó erősen megdörzsölte a lámpást. Megparancsolta a szellemnek, hogy nyomban hozzon elé negyven szolgát, negyven szolgálólányt és negyven drágakövekkel teli aranytálat.

– Ahogy kívánod! – felelte Aladdinnak a szellem. Eltűnt, s egy pillanat nem sok, máris ott termett Aladdin előtt minden, amit parancsolt.

Akkor a fiú odahívta az édesanyját.

– Tessék, itt van minden, amit a király kért. Vidd az ajándékot a színe elé!

Azzal kitárta a ház ajtaját, s kiengedte rajta párosával a szolgálólányokat egy-egy rabszolga kíséretében: mindegyik lány drágakövekkel megrakott aranytálat vitt a fején. A menet végighaladt az egész városon, élén Aladdin édesanyjával, az emberek alig győztek csodálkozni. Mikor aztán a királyi palotához értek, egyenesen a királyi trónus elé vonultak.

A király már nem visszakozhatott, de nem is akart: el volt bűvölve a temérdek kincs és gazdagság láttán. E szavakat intézte az anyához:

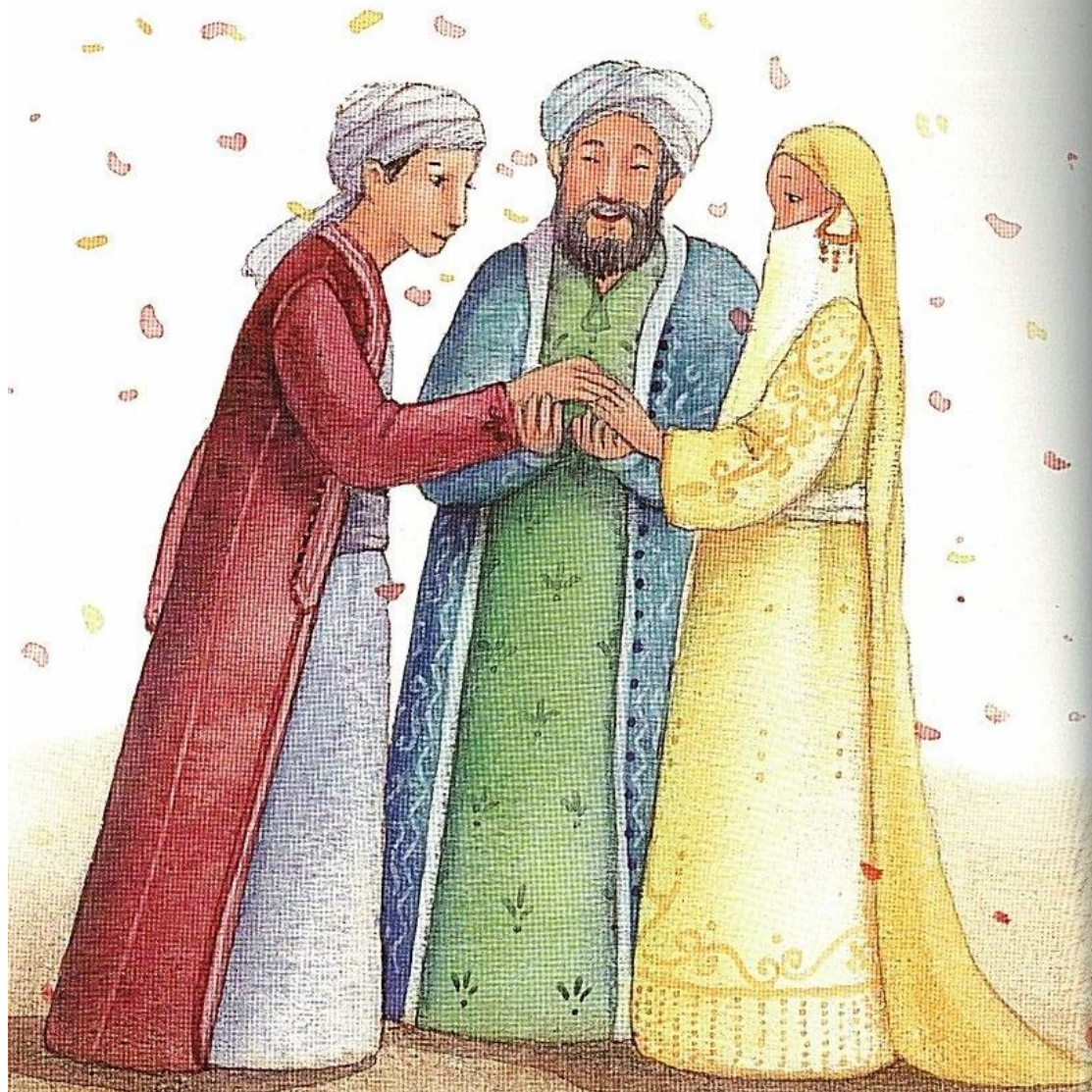
– Menj haza, s mondd meg a fiadnak, hogy igen megnyerte a tetszésemet az ajándéka! Azonnal járuljon szíнем elé, mert az esküvőt még ma este megtartjuk!

Mikor Aladdin megtudta, hogy a király valóban vejévé fogadja, megdörzsölte a lámpást, s megparancsolt a szellemnek, hogy teremtsen elő mindent, hogy méltóképpen jelenhessék meg a király színe előtt.

– Parancsodra! – felelte Aladdinnak a szellem.

Aladdin egy szempillantás alatt előkelő emberhez méltó ruházatban feszített az ajtóban, s a ház előtt egyszer csak egy aranysörényű, pompás paripa

nyerített fel. Aladdin lóháton indult a palota felé, a nyomában negyven rabszolgából álló menet haladt. Amerre mentek, a rabszolgák aranypénzt hintettek az egyre sokasodó tömegbe. Ilyen előkelő módon járult Aladdin a király színe elé. A király lelépett a trónus lépcsőjén, s fiaként fogadta Aladdint: átölelte s mindkét orcáján megcsókolta a fiút.

Az uralkodó jegyzőt és tanúkat hívatott, megírták a házassági szerződést, Aladdin és a királylány házassága ezzel ünnepélyesen megkötött. Tüstént megülték a lakodalmat is.

Mikor a vacsorát elköltötték, Aladdin azzal a kéréssel állt a király elé, hogy adományozzon neki egy földet, ahol méltó palotát építhetne maguknak. A király akkor egy ablakhoz vezette Aladdint, s egy hatalmas nyílt mezőre mutatott, épp a királyi palotával szemközt.

– Megfelelne-e ez a földdarab? – kérdezte Aladdintól a király. – Igen boldog lennék, ha épp itt építkeznél, hiszen úgy mindennap láthatnám a leányomat.

Aladdin elfogadta a király ajánlatát. Mikor végre magára maradt, megdörzsölte a lámpást, s kívánságát elmondta a szellemnek.

– Ahogy parancsolod! – felelte Aladdinnak a szellem, s már ott sem volt.

Másnap reggel a király, amint kinyitotta a szemét, szokás szerint az ablakhoz lépett.

Hát mit látott! Alig hitt a szemének! Ahol előző nap szép zöld tisztás feküdt, most ragyogó palota állt. A falakat csupa áttört márvány díszítette, s az ékes palotát szökőkutakkal és színes virágos bokrokkal díszített, tündökletes kert övezte.

A király ámulva hívatta magához a nagyvezírt.

– Hát most mit gondolsz? Még mindig azt tartod, hogy Aladdin nem méltó a leányom kezére? – kérdezte tőle.

– Felséges királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, ez a palota csak varázslat műve lehet.

Nincs a világon olyan ember,

ki egyetlen éjszaka leforgása alatt ilyen szép palotát tudna építtetni! – felelte a nagyvezír, akit a sárga irigység rágott a csodás palota láttán.

– Mit hallok? Igen csodálkozom a szavaidon! – csattant fel az uralkodó. – Csak irigy ember beszélhet így! – tette hozzá, s azzal hátat fordított a nagyvezírnek.

Aladdin pedig beköltözött a palotába. Az emberek szerették, tisztelték, s ő attól fogva boldogan élt szépséges hitvesével a gyönyörű palotában.

